

● TUDI MLADI

Radi poslušamo Avsenike

»Glasba nikoli ne bo izumrla!« mi je ob obisku na domu med drugim zatrdiril Mik Soss, član skupine Avsenik, kjer igra kontrabas in bariton.

Povejte nam nekaj o svojih glasbenih začetkih.

Pozavno sem se začel učiti leta 1943. Dve leti kasneje so me za 14 dni vzeli na poizkus v ljubljanski radio in me potem kot 16-letnega fanta vzel v službo. Igral sem pozavno in se jo še naprej učil na glasbeni akademiji.

Ste se učili še kak drug instrument?

V soli sem se kot stranski predmet učil še klavir, zdaj pa igram kontrabas in bariton, torej čisto nekaj drugega, kot sem se učil prej.

Kaj nam lahko poveste o svojih nastopih v tujini?

Če bi opisal vse nastope, ki smo jih imeli v tujini, ne bi bilo ne konca ne kraja. Zato naj povem le zanimivost s prve turneve z Avseniki. To je bilo leta 1960, takoj ko smo zapustili Radio Ljubljano. Na tej prvi turnevi nismo zasluzili niti toliko, da bi lahko plačali hotelsko sobo.

Je kakšna razlika med našim in tujim občinstvom?

Razlika med občinstvom je velika. V Sloveniji so poslušalci zelo zadružani. Ta zadružnost pa usahne, čim bolj greste proti severu. V Hamburgu npr. je fantastično občinstvo. Zanimivo pa je to, da je na naših koncertih vedno več mladih. Prav presečljivo je, da so bile vstopnice za naš nastop v novi kongresni dvorani v Hamburgu, kjer je prostora za 4300 ljudi, razprodane že 14 dni pred koncertom. Ne rečem, da se nam to niše nikjer zgodilo — no, pa marsikje druge tudi tako velike dvorane nimajo.

S čim se ukvarjate v prostem času?

S pomorstvom, s smučanjem na vodi in na snegu. Smučanje na vodi se moral posteti zaradi poškodb. V Jugoslaviji sem se prvič začel ukvarjati s smučanjem na vodi. Veliko sem tudi tekmoval in imam mnogo pokalov. Leta 1949 sem bil med veteranji tretji na evropskem prvenstvu v skokih, zena Milenka pa je omemnjena celo v Guinessovi knjigi kot prva jugoslovenska vodna smučarka.

Katere glasbenike najbolj cenite?

Pred leti, ko sem še študiral pozavno, sem cenil zlasti Franka Rosslina.

Kot vemo, bo letos 30-letnica obstoja Asenikov. Torej ste bili prva skupina, ki je igrala to vrst glasbe v Jugoslaviji?

Da, bili smo prva skupina, ki je igrala narodno-zabavno glasbo v Jugoslaviji.

Mik Soss

Ste po komu prevzeli stil igranja?

Ne, nisem mogel posneti. Drugi pa me malo posnemajo, saj so vendar začeli kasneje kot jaz.

Kaj se poslušate poleg narodno-zabavne glasbe?

Jazz. Najraje imam Staneta Kanta, Sount Basya itd. Razumljivo, saj sem tudi sam 15 let igral jazz. V vojski smo npr. ustavnovidniksilend ansamble, v njem pa so bili tudi Sepe, Podgorini in Jemec. Kasneje smo začeli še peti in potem smo nastopali na raznih vojaških prireditvah.

Koliko časa pa igrate pri Avsenikih?

Približno 29 let.

In koliko časa nameravate še igrati?

Dokler mi bo zdravje dalo, potem pa bom nehal in šel v pokoj.

In koliko zlatih plošč ste dobili z Avseniki?

Kar 18 velikih in 14 malih.

Kateri dogodek iz vašega življenja vam je ostal v načepem spominu in kaj je vaš največji uspeh?

Ni takšnega naj-dogodka, tudi naj — uspeha tako rekoč ni.

MATEJA ŠPAN, 8. c
OŠ VIDE PREGARC

25 let Gradisovega vestnika

Vdovstvo Slamnate vdove

Decembra lani je pri Pomurski založbi izšla pesniška zbirka Ivana Cimermana Slamnata vdova. To je že drugo samostojno Cimermanovo delo (prvo pesniško zbirko Visoki ognji je izdal leta 1971), medtem ko je skupaj z drugimi sodeloval tudi v zborniku Štrajnst (1967). Avtor, ki je zaposen v Žitu kot novinar in organizator obveščanja, objavlja svoje pesmi, črtice, humoreske in satire v slovenskih in jugoslovenskih revijah in časopisih ter radiu.

Zakaj ima zbirka naslov Slamnata vdova? Iz knjige povzemo Cimermanovo razlag. »Kmečki ljudje imenujejo osameljeno, ki ima moža v tujini na poti ali breztelesnega ob sebi — slamnata vdova. Taka vdova je tudi marsikatera kmečka in revnja — kočarska, s slamo-krita domačija na Dravskem, Ptujskem polju in v Prekmurju.«

V čem je jedro izpovedi Slamnate vdove?

Ivan Cimerman pripoveduje: Iz širše odmevnosti na tu čudni, razburkani, migrantski čas sem si

Ivan Cimerman

izbral le eno paleto: male ljudi z Dravskega in Ptujskega polja, ki vztrajajo na zemlji. V dveh cikli jih poskušam vkoreniniti: v svatovski in ljubezenski pesmi, v tujstvu razbtega zakona, v šegavi deškosti in dozorem pripadnemu slovenstvu.

Slovenstvu? »Pesem Samova harfa pozveva k kmečki kozolec, ki govorí o temeljni stiski in dejaniu. Ko me je mati nekoč umivala pri vaškem studencu — bil sem črn od močvirskega blata, kamor sem pometal vse druge pretepeče —, mi je dejala: Tako, vse tuje sem oprala s tebe. To, kar je pod to mokro srajčko, to si ti, Ivanček! Pozneje, po dveh, treh desetletjih sem moral še velikokrat spraskati tuje luske s sebe, teleša in duše, s pameti, idej in nazorom, čeprav so me po svoje, velikosvetno, le preoblikovali in pregneti.«

Oblika tvojih pesmi je najčešče rimana štiriristična. Vendar so pesmi nemirne in nedisciplinirane. Zakaj ni več prostega verza?

»Junak! teh pesmi so, mali velikani! Tonč, ki ga je pogolnila Kanada, Janez in Nacek, ki prodajata cvet moške moči za marke, Tiška — snažilka na Mikloščevi v Ljubljani, Sonja z Male gore, ki vztraja in ohranja kmetijo... Vsi ti ne morajo podrejeti KLETKI NORM IN ZAKONOV, predpisov, davščin, iz katere butajo. Ta kontrast med ujetostjo v svetu, narejenem po normah, in onim drugim, notranjim, ki vznikne kot upor iz nemoči spremeniti svet — je temeljno gonilo, vzgon, ki trga take, umetno narejene oblike. Je tudi hotenje po lastnem poseganju v svet.«

Tvoje pesmi so zavezane bolečini...

...bolečini, ki jo primašajo iztirjenost, izkorenjenost, tujstvo na asfaltu. Najprej so to, kar mi je v kri položeno, česar nisem mogel izogniti iz svojih žil dva set let, kolikor jih sedaj živim v Ljubljani; širok, odprt, včasih prostodušen ravniški Štajerc, doma iz slovenske žitnice, ki se ne bo nikoli izselil iz svojega plemena. Pljuski sveta le krepijo pripadnost, jezik, navade...«

Kaj pišeš zdaj?

»Črtice o mojih ljudeh Slovenskih goric in Haloz. O tistih, ki ne zbežijo v mesta. O slovenskih piramidah pogričih. To bo vrsta avtobiografskih zapisov o sončnem otroštvu, brez slamnatih vdov.«

Aprila letos slavi glasilo delavce gradbeno industrijskega podjetja Graids Ljubljana 25 let nenehega izhajanja, kar pomeni, da je med najstarejšimi glasili združenega dela v naši republiki in najstarejše v naši občini.

Zamisel, da bi tudi Gradis imel svoje glasilo, se je rodilo marca 1957. leta na seštanju sindikalnega odbora na gradbišču v Šoštanju. Na trejšnji sindikalni odbor je bil imenovan pripravljalni odbor z nalogo, da pripravi vse potrebno za registracijo glasila in integrativna vez med tozdi, poselbo v času, ko so tozdi postali izredno močni in je sodelovanje med njimi tokiko

nje samoupravnih organov in družbeno-političnih organizacij, da seznanja kolektiv z dogajanjem v tozdih sirom po domovini in po delovnih enotah v tujini (ZR Nemčija in Irak). Ne nazadnje je Gradisov vestnik tudi kronika življenja in dela v delovni organizaciji, pisana zgodovina Graida in pripravljen gradivo za 1. številko Gradisovega vestnika. Odbor se je živo lotil dela, vendar je hitro naletel na prve težave.

Gradisov vestnik

ve. Kot marsikje se sestrelj tudi ob tej novosti pojavili nasprotniki, nekatere sindikalne podružnice niso mogle, druge pa niso hoteli sodelovati. Zaradi pomankanja gradiva so se priprave za 1. številko začele.

Prelomni datum, ki je dokončno potrdil ustanovitev Gradisovega vestnika, je bil 18. marca 1958. leta, ko je delavski svet Gradisa imenoval prvi uredniški odbor in v delu pritegnil še zunanjega sodelovalca, novinarja Vlada Jarcja in Petra Dornika.

Tri prve številke je natisnala tiskarna Slovenskega poročevalca na formatu 30x43 cm, naslednjih 254 številk pa tiskarna Toneta Tomšiča na formatu 31x47 cm. Januarja 1978. leta je Gradisov vestnik tretjič spremeniil format, ki ga ima še danes, tj. 23x30 cm.

Glavna naloga Gradisovega vestnika ob ustanovitvi in še danes je, da odpira vsem delavcem Gradisa — teh je nekaj več kot 7.000 — pogled v gospodarjenje, delava-

CVETO PAVLIN

● VZGOJA IN IZOBRAŽEVANJE ●

● Tudi v prostem času tehnične dejavnosti

Kar 46 učiteljev, ki delajo z učenci v oddelkih podaljšanega bivanja in v sedmih oddelkih razredne stopnje osnovnih šol naše občine, se je zbral na tečaju o tehničnih dejavnostih v prostem času. Tečaj, ki je imel delovni značaj, so vodili strokovnjaki s tehničnega področja. V 22 urah so se učitelji seznanili z nalogami tehnične vsebine, spoznali so gradivo, orodja in tehnike, pri-

merne za mlajše učence. Sami so naredili nekaj pomembnejših izdelkov in se tako seznanili z delovnimi postopki.

Tečaj je potekal v prostorih nove osnovne šole v Novih Fužinah na pobudo občinske raziskovalne skupnosti, pripravila pa ga je sekcijska za pedagogiko prostega časa pri zvezki društva pedagoških delavcev Slovenije.

JUG — LP

● Likovniki gledalcem naproti

Na pobudo prof. Jožeta Cente so se učence OŠ Karla Destovnika-Kajuhu v Nussdorferjevi ulici odločili predstaviti svoje likovne stvaritve širšemu krogu ljudi. Skupaj s svojimi učitelji so pripravili razstavo svojih del in tako popestrili sicer večkrat ali preveč prazne zidove njihovega šolskega vsakdanja. Za vse tiste, ki le redko ali celo nikoli ne zaidejo mednje na šolo, pa so pripravili razstavo grafik na stekilih Emona centra v naselju (na sliki).

Akademski slikar prof. Jože Centa pravi, da vladu sedaj na šolskih hodnikih večji red, saj učenci svoje delo cenijo. Vsekakor posnemanja vreden zaled.

Besedilo in slika JURIJ KORENC

STU LEDI NEJ STOPI NUTER

Kulturni dom ŠPANSKI BORCI

V petek 25. marca je pri nas gostovala folklorna skupina Stu ledi iz Trsta. Veseli smo bili, da je ponovila svoj slavnostni koncert ob 10-letnici delovanja prav v našem KD Španski borci. Skupina združuje danes v svoji vrstki prek 70 članov, ki marljivo in z veliko zavosa gojijo slovensko izročilo, pa tudi izročilo drugih jugoslovenskih narodov in narodnosti.

Ta večer so nam tržaški folkloristi prikazali ples in običaje iz Trsta, plese iz Furlanije in slovenske Istre, pa se razgibane gorenjske plese, plese iz Slovenije, ženske muslimanske plese in šumadijske kola. Pri izvajjanju so jih spremljali trije različni orkestri, večer pa so poprestile tudi pevke z beneškimi, štajerskimi, belokranjskimi in dalmatinskim plemi.

P. O.

Očetni običaj s Tržaškega (Foto LP)

● Klavirski trio — naprej!

V kulturnem domu Španski borci je bila pred kratkim VI. revija mladih glasbenikov, posvečena 40-letnici II. zasedanja AVNOJA. Revijo je organiziralo društvo glasbenih pedagogov Ljubljane, Zasavja in Notranjske. Pokroviteljica revije v Ljubljani je bila Ljubljanska kulturna skupnost, gostiteljica pa glasbeni šoli Moste-Polje. Poleg učencev vseh ljubljanskih glasbenih šol so se številnemu občinstvu predstavili še mladi glasbeniki iz Kočevja, Rakeka, Ribnice, Zagorja, Logatca, Domžal in Trbovelj. Glasbeno šolo Moste-Polje je zastopal klavirski trio, ki ga sestavlja Polonca Češarek — violina, Ajda Zupančič —

violončelo in Iris Gregorić — klavir (na sliki). Njihova mentorica je Ksenija Trošek. Z uspešnim nastopom so si prodobili pravico, da se bodo 16. aprila v Cankarjevem domu predstavili na reviji treh dežel (Avstrija, Italija in Jugoslavija). Želimo jim, da bi bili tudi tedaj tako uspešni!

AP — JK

● Prireditve v KD Španski borci

Jelovškov likovni salon

— od 21. aprila do 7. maja razstavljajo akademski likovni ustvarjalci iz naše občine

Zgornja avla

— od 14. do 17. aprila je odprta razstava ljubiteljskih ročnih del